

Производството е по реда на чл.59 и сл. от ЗАНН и е образувано въз основа на подадена чрез административно-наказващия орган до съда жалба срещу наказателно постановление №19-4332-011938/26.06.2019 г. на ВПД началник сектор към СДВР, отдел "Пътна полиция" СДВР, с което на И. В. П. е наложено административно наказание глоба в размер на 300 лв. и лишаване от право да управлява МПС за 6 месеца на основание чл.175, ал.3, пр.1 от ЗДвП.

В депозираната пред съда жалба И. В.П. моли за отмяна на постановлението.

И. В. П., редовно призован, не се явява лично и не се представлява.

Административно-наказващият орган не е изразил становище по жалбата и не изпраща представител в съдебно заседание.

От събраните по делото писмени и гласни доказателства, преценени поотделно и в тяхната съвкупност, съдът установи следното от фактическа страна:

На . П. е съставен АУАН от св.К., а свидетелите В.и Т. са присъствали при съставянето на АУАН.

Въз основа на съставения акт наказващият орган в качеството си на оправомощено от министъра на вътрешните работи длъжностно лице е издал обжалваното наказателно постановление.

Гореизложената фактическа обстановка се установява от показанията на свидетелите К., В. и Т., и от писмените доказателства по делото.

Страните не са посочили и съдът не е констатирал наличието на други доказателства, които имат значение за установяване на фактите по случая.

Ето защо поради липса на други доказателства и с оглед на непротиворечивостта на събраните по делото, съдът го счете за изяснено в достатъчна степен, за да постанови решение.

От така установената фактическа обстановка съдът прави следните правни изводи:

Жалбата е допустима – съдът приема, че е подадена в законния срок, видно от разписката за получен препис от наказателното постановление и от надлежно легитимирано лице, имащо правен интерес от обжалване.

Съдът счита, че жалбата е основателна.

Свидетелите К. В.и Т. не помнеха случая.

Не са установени обстоятелствата, свързани с нарушението - какво МПС е било управлявано и къде, както и кога е било извършено това нарушение.

По чл.189, ал.2 от ЗДвП редовно съставените актове имат доказателствена сила до доказване на противното.

Тази презумпция е задължителна за административно-наказващия орган, но не и за съда.

Съдът не е длъжен да приеме, че нарушението е установено по несъмнен начин единствено и само въз основа на приложения по делото АУАН, без констатациите по него да се подкрепят от каквото и да е друго доказателство.

Ако съдът потвърждава наказателните постановления единствено въз основа на съставения АУАН, при липса на други доказателства, то това би нарушило равнопоставеността на страните в процеса, като основен принцип, както и презумпцията за невиновност на нарушителя до доказване на противното.

Именно последната презумпция съдът следва да спазва, защото тя е и конституционен принцип, закрепен в чл.31, ал.3 от Конституцията.

Съгласно чл.5, ал.1 и ал.2 Конституцията е върховен закон и другите закони не могат да ѝ противоречат, като разпоредбите на Конституцията имат непосредствено действие, поради което съдът следва да ги прилага.

С оглед на гореизложеното съдът счита, че постановлението като незаконосъобразно следва да бъде отменено.